

при учителитѣ Никола Михайловски, Петко Р. Славейковъ и Димитраки Александровъ Елиникото. По липса, обаче, на срѣдства, Стефанъ напусналъ училището. Като неможалъ да си изработи стипендия и нѣмалъ възможностъ да иде въ странство, за да продължава образованието си, макаръ и да ималъ за това горещо желание, той заедно съ баща си и брата си Панайота, съставилъ въ 1864 год. дружество за изработване мѣдни издѣлия и търговия съ мѣлникарство (бакарджилъкъ.) По-сетнѣ дружеството разширило прѣдприятието си; прѣзъ 1877 год. Стефанъ започналъ манифактурна търговия, а другитѣ членове на дружеството продължавали бакарджийството въ съдружие. Слѣдъ 41 год. търговска дѣятелностъ, по причина на тежко боледуване и разстроено здравие, Стефанъ Бѣлчевъ се видѣлъ принуденъ прѣзъ 1905 г. да напустне търговската си работа и да се оттегли на старини въ почивка. Той живѣлъ главно въ Търново. Въ 1883 год. се оженилъ за Мариола М. Дивитакова отъ Търново. Жена му Мариола Ст. Бѣлчева се поминала, както се споменува и въ нейния биографиченъ очеркъ, на 23 септ. 1908 год. Дѣца не сж имали.

Прѣзъ 1891|92 год. Ст. М. Бѣлчевъ е билъ избранъ за народенъ прѣдставителъ въ VI обикн. нар. събрание. Отъ 1895 до 1899 год. билъ дѣйствителенъ членъ на Русенската търговско индустриална камара. Отъ 1899 до 1910 г. той изпълнявалъ длъжността пом.-кметъ въ Търново. Обаче прѣзъ 1901 год. заболѣлъ много злѣ и съ голѣми усилия и жертви билъ спасенъ.

Още прѣживѣ г. Стефанъ Бѣлчевъ направилъ слѣднитѣ дарения:

1. За образуване фондъ „Мариола и Стефанъ Бѣлчеви“ за ступанското училище „Трудолюбие“ въ Търново . . . 10·000 лева зл.